

Boží hod velikonoční „RADOST“:

"Vstal z mrtvých. Není zde!"

Toto andělské svolání oznamuje nejdůležitější událost evangelia. Takové krátké, a tak velký význam má. Kristus vstal z mrtvých.

Ten, který zemřel nejpotupnější smrtí, porazil smrt a vybojoval pro nás největší vítězství v dějinách celého světa. Bez tohoto vítězství by náš život neměl smysl. Jeho smrtí a zmrtvýchvstáním jsme všichni vykoupeni z otroctví hříchu. Jeho láska k nám ho přivedla na kříž a tatáž láska nás zachránila. Zachránil tebe, zachránil mně, zachránil celý svět. Porazil smrt a daroval nám věčný život. Z tohoto Kristova vítězství můžeme čerpat sílu a naději, že jednou budeme spaseni.

Radost z Kristova zmrtvýchvstání ať naplňuje celý náš den. Aleluja!!!

Velikonoční pondělí „jsem pln radosti“:

Zmrtvýchvstalý Kristus se nejprve ukázal ženám, které našly jeho hrob prázdný. Ony byly první, kterým se ukázal po svém vítězství nad smrtí. Tyto ženy Kristus pověřil, aby šly a zvěstovaly apoštolům, co se stalo. Ony se staly "apoštolkami" zmrtvýchvstání.

I my můžeme být takovými hlasateli radostné zvěsti. Kristus zemřel a vstal z mrtvých. Naším úkolem je, aby se o tom dozvědělo co nejvíce lidí. Ohlašujme tuto radostnou zvěst hlavně svým životem, aby co nejvíce lidí našlo cestu k zmrtvýchvstalému Kristu.

Staňme se "apoštoly a apoštolky" zmrtvýchvstání Kristova. Amen – aleluja

Velikonoční úterý „On je“:

"Já jsem Dobrý pastýř." "Já jsem Chléb života." "Já jsem Světlo světa." Dokonce: "Já jsem Brána."

Toto o sobě tvrdí samotný Ježíš. Kdepak - žeby někde v Písmu řekl o sobě, že je zahradník? Jaká poblázněná musela být Marie Magdaléna, když si něco takového mohla pomyslet při pohledu na Ježíše. Skutečně ho nepoznala? A přece se v tomto jejím myšlenkovém pochodu nachází nějaký kus pravdy.

Bůh je zahradník. Zahradník nebeského Edenu, který se při stvoření procházel po zahradě a hledal člověka, aby ho miloval, aby ho naplnil láskou a tedy radostí. Bůh se stal člověkem. Jak kdyby obyčejný člověk se stal z lásky k rostlince rostlinkou samou.

Zakotvení v pravdách víry jsme schopni lépe poznat Krista, který je Pastýř, Světlo, Chléb i Brána... To On je, aleluja.

Velikonoční středa „dává se poznat“:

Boží slovo nám dnes hovoří o cestě Emauzských učedníků, kterou můžeme přirovnat k cestě každého křesťana. Emauzští učedníci zanechali vše, aby mohli následovat Ježíše. Zanechali své rodiny, práci, přátele, aby se jejich smyslem života mohl stát Ježíš.

Ve chvíli, kdy mu předali svůj život, nemělo nic pro ně větší hodnotu než Kristus. Když najednou o něj přišli, prožívají velké zklamání, které jim brání vidět Boží plány.

I my často prožíváme jakési pochybnosti, když naše víra slábne. V těžkých chvílích více upíráme svůj pohled na to, co nás trápí než na to, co nám přibližuje Ježíše. No stejně jako emauzští učedníci, i my můžeme Ježíše poznávat v Eucharistii. Můžeme se nechat jím uzdravit a prosit o posilu a větší víru.

Budu prosit Ježíše, aby se mi stále více dal poznávat v tajemství Eucharistie; Aleluja.

Velikonoční čtvrtek „s Ním vždy beze strachu“:

V současnosti mnoho lidí žije ve strachu. V strachu, že přijde o práci. V strachu, že se nakazí virem, v strachu o své blízké, rodinu, přátele... Cloumají v nás mnohé strachy.

No Ježíš přichází k nám a říká nám stejně jako apoštolům v evangeliu: "Pokoj vám." Zve nás, abychom všechny strachy, problémy, trápení předali Jemu, který chce být právě v těchto situacích s námi a pomáhat nám prožívat lepší zítřek.

Proto alespoň v této době velikonočního oktávu zanechme všechny naše strachy. Naplno věnujme čas Bohu, rodině, nasazení udělat vše, co mohu a prožívejme společně čas klidu.

Odevzdej v modlitbě Bohu vše, co tíží tvé srdce. Amen, aleluja

Velikonoční pátek „v Něm jsem!“:

Učedníci byli tři roky intenzivně vedení samým Ježíšem k osobnímu vztahu s nebeským Otcem a hlásání Jeho evangelia druhým.

V evangeliu sledujeme moment, kdy se učedníci jako by na chvíli vrátili k životu, který žili před setkáním s Ježíšem. Jak zareagoval Pán Ježíš? Přišel, potkal je tam, kde se právě nacházeli, oslovil je a požehnal jejich práci. Více už nepotřebovali. To byl poslední rybolov na vodě.

Díky setkání s Ježíšem znovu objevili svou identitu a poslání, ke kterému byli povoláni, a hovoří se o tom dodnes. I my, po tom, když zažijeme s Pánem

hezké a osobní chvíle, můžeme mít pocit, že celé to bylo hezké, ale bylo by třeba "vrátit se do reality". Jenže co je skutečnější, realita nebo její původce? Kdo určuje, kým jsem, ne-li ten, od koho jsem?

"... bez Boha nic jsme, neboť v něm žijeme, z Boha pocházíme a v něm se hýbeme ..." (JKS = „slovenský kancionál“ 103).

Velikonoční sobota „jásám Aleluja“:

Zůstat smutní a plakat. V jistých chvílích je to zcela přirozené. Pokud jsme zasažení bolestí, ne vždy dokážeme reagovat pozitivně. Ale to nikdo ani neočekává. Dokonce ani Bůh. Jenže On nás velmi touží utěšit.

Proto nás zasahuje radostí. Živou, konkrétní, věčnou. Rád se modlím při kříži bolestný růženec, protože mi to velmi pomáhá s meditací. Ale rád se modlím při kříži i slavnostní růženec, protože mi to pomáhá meditovat utrpení do konce. Uvěřit, že po otázce - "Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" - přichází odpověď, v níž se mi zjevuje náš vzkříšený Pán. A musíme uznat, že zůstat smutní a plakat, když jsme zasažení radostí, by nebylo dobré ani přirozené. Když to ale prožívám srdcem v lásce.

Velikonoční radost převyšuje jakoukoli bolest.

Velikonoční neděle „Božího milosrdenství mého Pána a Boha“:

Tomáš se chce dotknout Pána, aby uvěřil. *(On není bojko, neverící....vždyť on se neschovával za zavřenými dveřmi, ustrašení řekli – viděli jsme: proto měl právo jim nevěřit. Ježíš přišel – jak? On má způsoby nám nepochopitelné. Vlož – vložil? – ale vyznal: Můj Pán a můj Bůh!!!...)*

Podobně i my se chceme dotýkat, mít hmatatelné důkazy, možná až zázraky, abychom věřili. Touha po dotyku vychází z lidské přirozenosti. Chceme se někoho, něčeho dotknout a chceme být někým, něčím dotčeni.

Dnes, v neděli Božího milosrdenství, se otevřeme dotyku Božího milosrdenství. Nejen já se chci dotknout Pána, ale i Pán se chce dotknout mne. Jeho touha dotknout se mě je ještě větší než moje touha dotknout se Jeho. Dovolím mu to?

Zvu Tě, aby sis dnes našel čas a přečetl si něco z deníčku sv. Faustiny Kowalské, kde se Ježíš dotýká člověka svým milosrdenstvím.

Ježíži, důvěřuji Tobě! Nedopust' ve mne nevěru. Aleluja